

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 402/2018-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou VIS LEGIS s. r. o., Panenská 7, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Janette Prétiová, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 52 Er 3546/2017 z 28. júna 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu

Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 52 Er 3546/2017 z 28. júna 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka je povinnou v napadnutom exekučnom konaní vedenom pred okresným súdom, kde exekučným titulom je rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 1 T 80/2003 z 26. januára 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 72/2008 z 18. novembra 2008. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že označeným rozsudkom Okresného súdu Bratislava III bola odsúdená na nepodmienečný trest odňatia slobody a bola jej uložená povinnosť zaplatiť poškodenému sumu 59 749,05 € z titulu náhrady škody. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie, ktorým namietala výrok o vine, treste, ako aj o náhrade škody. Na verejnom zasadnutí krajského súdu obhajca sťažovateľky modifikoval svoje odvolanie tak, že namietal len výrok o treste. Výrok týkajúci sa náhrady škody ponechal na úvahu súdu. O odvolaní krajský súd rozhodol už označeným rozsudkom sp. zn. 4 To 72/2008 z 18. novembra 2008 tak, že zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste, odsúdil sťažovateľku na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov a podmiennečne odložil výkon trestu na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov. Posledným výrokom rozsudku konštatoval, že inak napadnutý rozsudok ostáva nedotknutý. Poškodený podal návrh na vykonanie exekúcie 28. novembra 2016, kde exekučným titulom bol odsudzujúci rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, proti ktorému sťažovateľka v napadnutom konaní podala námietky. Predmetom jej námietok bolo tvrdenie, že nárok je premlčaný, keďže výrok o náhrade škody nadobudol právoplatnosť uplynutím lehoty na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie (teda ešte v roku 2006, pozn.), s poukazom na to, že sťažovateľka v rámci konania o odvolaní svoje odvolanie modifikovala. Okresný súd o námietkach sťažovateľky rozhodol napadnutým uznesením tak, že ich ako nedôvodné zamietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že napadnutým uznesením okresného súdu boli porušené jej označené práva tým, že okresný súd v rámci exekučného konania neposkytol ochranu jej právam, keď nesprávne posúdil ňou namietané rozhodné skutočnosti. Podstata argumentácie sťažovateľky spočíva v tvrdení, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný

až po uplynutí 10 rokov a vzhľadom na jej námietku premlčania vznesenú v námietkach proti exekúcii okresný súd mal predmetnú exekúciu zastaviť.

4. Vychádzajúc z uvedeného a jej sťažostnej argumentácie, sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu, aby po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, napadnuté uznesenie okresného súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

9. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

10. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

11. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnu vetu nálezu III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

12. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov

viedli k rozhodnutiu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

13. Podstatou námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému uzneseniu okresného súdu je jeho nedostatočné odôvodnenie, ktoré podľa jej názoru nezohľadnilo jej námietky, a preto je aj vecne nesprávne.

14. V relevantnej časti napadnutého uznesenia okresný súd uvádza:

„... Vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala povinná odvolanie, ktorým namietala výrok o vine a treste i náhrade škody. Z rozsudku odvolacieho súdu ďalej vyplýva, že na verejnom zasadnutí krajského súdu povinná prostredníctvom svojho obhajcu modifikovala odvolanie tak, že ním namietala len výrok o treste, pričom výrok týkajúci sa náhrady spôsobenej škody ponechala na úvahu súdu. Krajský súd v Bratislave o podanom odvolaní rozhodol tak, že zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a výkon trestu podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. V prípade výroku týkajúceho sa náhrady spôsobenej škody, tento krajský súd ponechal nedotknutý, nakoľko dospel k záveru, že ten zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania a použitému zákonnému ustanoveniu. Obe rozhodnutia nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 18.11.2008.

Nakoľko po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku súdu prvého stupňa do podania návrhu na vykonanie exekúcie k súdnemu exekútorovi nedošlo zo strany povinnej k dobrovoľnému plneniu, podal oprávnený návrh na vykonanie exekúcie dôvodne.

Povinná sa vo svojich námietkach odvoláva na to, že nárok vymáhaný v predmetnej

exekúcii je premlčaný. Tvrdila, že uplynula 10-ročná premlčacia doba, nakoľko rozsudok nebol napadnutý čo do výroku o náhrade škody, ale len o vine a treste, preto bola toho názoru, že napadnutý rozsudok v časti výroku o náhrade škody nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť pred podaním odvolania, najneskôr dňa 03.02.2006 a keďže oprávnený doručil návrh na vykonanie exekúcie k súdnemu exekútorovi dňa 28.11.2016. podal ho po lehote.

Z doposiaľ uvedeného jednoznačne vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. PK 1 T/80/03 zo dňa 26.01.2006 bola povinná o.i. zaviazaná zaplatiť oprávnenému sumu 59.749,05 Eur (1.800.000,- Sk) z titulu náhrady škody spôsobenej trestným činom, ktorá je predmetom vymáhania tejto exekúcie. Uvedený rozsudok napadla povinná odvolaním, čo do výroku o vine a treste i náhrady škody, ktoré neskôr pozmenila už len čo do výroku o treste, pričom výrok týkajúci sa náhrady škody ponechala na úvahu súdu, ktorý sa ním rozhodol zaoberať, a keďže mal za to, že súd prvého stupňa vecne a právne správne posúdil spôsobenú škodu, ponechal ho nedotknutý. Preto je exekučný súd toho názoru, že právoplatnosť a vykonateľnosť na rozsudku súdu prvej inštancie bola správne vyznačená v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu.

Nakoľko rozhodnutie, ktorým sa priznáva nárok oprávnenému vymáhaný v predmetnej exekúcii, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 18.11.2008 a návrh na vykonanie exekúcie bol súdnemu exekútorovi doručený dňa 28.11.2016. možno konštatovať, že oprávnený si súdom priznaný nárok uplatnil včas.“

15. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného po preskúmaní odôvodnenia označeného odsudzujúceho rozsudku krajského súdu, ako aj napadnutého uznesenia okresného súdu, dospel k záveru, že okresný súd pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľky nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a preskúmal ich po právnej i skutkovej stránke, pričom dostatočným spôsobom svoje závery odôvodnil. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnená argumentácia je zjavne neopodstatnená, keďže nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. V zmysle ustálenej súdnej praxe ústavného súdu v súdnom konaní postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

17. Okresný súd sa podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom vysporiadal so vznesenou námietkou premlčania, keď konštatoval, že výrok o náhrade škody nadobudol právoplatnosť až v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu. Nepochybne to vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *„pokiaľ ide o výrok týkajúci sa náhrady spôsobenej škody, tento krajský súd ponechal nedotknutý. Zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania a použitému zákonnému ustanoveniu.“*. Výraz použitý krajským súdom vo výroku odsudzujúceho rozsudku *„inak napadnutý rozsudok ostáva nedotknutý“* v okolnostiach posudzovanej veci neznamena, že nebol predmetom jeho skúmania v rámci odvolacieho konania, ale to, že po preskúmaní výroku o náhrade škody ho nebolo potrebné meniť pre jeho vecnú správnosť. Sťažovateľka síce svoje odvolania modifikovala, avšak pokiaľ ide o odvolaním napadnutý výrok týkajúci sa náhrady škody, ten ponechala na úvahu súdu, čo nemožno považovať za späťvzatie odvolania v tejto jej časti, preto výrok o náhrade škody jednoznačne bol predmetom odvolacieho konania a nadobudol právoplatnosť až po rozhodnutí odvolacieho súdu.

18. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené dospel k záveru, že námietky porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu sú nedôvodné, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2018